

Sant Tomàs d'Aquino, comentaris a l'Ètica d'Aristòtil, VIII, 7, citat per Maritain:

“L'amistat... no pot pas existir entre éssers massa distants els uns dels altres. L'amistat suposa que els éssers s'hagin acostat els uns als altres i hagin arribat a la igualtat entre ells. Pertany a l'amistat de fer servir de manera igual la igualtat que ja hi ha entre els homes. I és a la justícia que pertany de portar a la igualtat els qui són desiguals: quan aquesta igualtat és atesa, l'obra de la justícia s'ha acomplert. I, així, la igualtat és al terme de la justícia i al principi i a l'origen de l'amistat.”

És absolutament el contrari del cristianisme. ¿Com pot ser que aquesta gent es creguin cristians? Podríem demanar-los si la justícia dugué l'home i Déu a igualtat abans no hi hagués unió d'amor, i si el samarità no tingué un moviment d'amistat per a l'home caigut en mans dels lladres.

Aristòtil és l'arbre dolent que només porta fruits podrits. ¿Com pot ser que no ho vegem?

Els pitagòrics deien “L'amistat es una igualtat feta d'harmonia” i “hi ha harmonia entre les coses que no són semblants, ni de la mateixa naturalesa, ni del mateix rang...” L'amistat és la igualtat que resulta de la mediació.

“L'amor... fa les igualtats, no les cerca pas” (Rotrou).

Si Maritain, sant Tomàs i Aristòtil tenien raó, ¿com el Crist hauria pogut dir mai amics als seus deixebles?

“Déu ha estimat tant el món que li ha donat el seu Fill únic.”

Tot el cristianisme és absolutament contrari a aquest pensament.

Notes del traductor:

(1)

~Simone Weil, entre el dia que sortí de Marsella cap al Marroc amb destinació final els Estats Units, el 17/5/1942, fins al dia que sortí dels Estats Units cap a Anglaterra, el 10/11/1942, omplí set quaderns amb tot de pensaments, esbossos d'obres, notes de lectura, citacions, bibliografies. Després, fins a la seva mort al sanatori d'Ashford (Kent), el 24/8/1943, continuà escrivint-ne en un carnet.

~**Quaderns d'Amèrica** és el resultat d'ajuntar, l'un rere l'altre, separats per un espai en blanc, els escrits dels set quaderns, ordenats, aquests quaderns, segons la numeració que duien inscrita. No hi ha cap seguretat que aquesta numeració sigui en ordre cronològic d'escriptura, ni que hi siguin els escrits de cada quadern.

~**Notes escrites a Londres** és el resultat també d'ajuntar, l'un rere l'altre, separats per un espai en blanc, els escrits del carnet.

~El **Pròleg** es trobava en un full a part col·locat entre dues pàgines d'un dels quaderns, i sense cap relació amb els escrits d'aquelles dues pàgines.

~El títol del llibre, **El coneixement sobrenatural**, és de l'editor, inspirat—diu—per la freqüència amb què aquesta expressió apareix en els pensaments de l'autora.

(2)

~Aquest escrit és un dels que conformen les **Notes escrites a Londres**.

